

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2205/23
26.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници тужиоца Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, улица Немањина 30, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Уршич, адвокат из Београда, улица Македонска 32а, ради стицања без основа, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр.58539/21 од 20.10.2022.године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр.58539/21 од 20.10.2022. године у ставу другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке укинута је решење о платном налогу Првог основног суда у Београду Пл 1610/20. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име стеченог без основа исплати износ од 105.614,60 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 14.12.2020.године, па до исплате у року од 15 дана. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу накнади износ од 963.614,60 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе, па до коначне исплате, док је ставом четвртим изреке обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.000,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући пресуду у ставу другом и четвртом изреке из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је дао одговор на жалбу туженог.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са свим изменама и допунама) и оценио да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити се жалбом туженог указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је корисник пензије Републике Србије на основу решења од 13.04.2009.године, којим му је утврђено право на старосну пензију у износу од 11.728,60 нових динара, почев од 01.03.2003.године, као првог наредног дана по истеку месеца у коме је поступак за остваривање права на пензију покренут за поновно утврђивање и обрачун пензије. Утврђено је да је тужени остваривао пензију и у Републици Македонији почев од 16.08.2000.године, која му је урачунала и стаж у СР Југославији, што није пријавио органима туженог. Такође, утврђено је да је туженом извршена уплата вишег износа пензије од припадајућег за период од 01.08.2008. године, па до 31.05.2014.године, у износу од 1.042.45,23 динара, стим да потраживање за период од 01.08.2008.године, па до 30.04.2010.године износи 936.614,00 динара, а од 01.05.2010.године, па до 31.05.2014.године 105.731,23 динара.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, као и ценећи приговор туженог о застарелости потраживања закључио да је исти делимично основан, те да је потраживање тужиоца за период од 01.08.2008.године, па до 30.04.2010.године у износу од 936.614,00 динара, застарело, док је основано потраживање тужиоца почев од 01.05.2010.године, па до 31.05.2014.године, а за износ од 105.731,23 динара, у смислу одредбе члана 210 ЗОО, због чега је одлучено као у ставу другом изреке. Суд је обавезао туженог на исплату законске затезне камате у смислу члана 277 ЗОО и то од дана подношења тужбе па до исплате, укинувши претходно платни налог сагласно одредби члана 460 ЗПП.

Оцењујући наводе жалбе туженог Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, и по налажењу Апелационог суда правилан је закључак првостепеног суда да је сагласно одредби члана 210 Закона о облигационим односима, отпао правни основ по коме је део имовине тужиоца прешао у имовину туженог, имајући у виду да је туженом неосновано исплаћен износ старосне пензије у износу од 1.042.45,23 динара и то за период почев од 01.08.2008.године до 31.04.2014.године, с тим да је тужиочево потраживање за период до 30.04.2010.године, па закључно са априлом 2010.године застарело, због чега тужиоцу припада накнада почев од од 01.05.2010.године у износу од 105.731,23 динара, који износ је тужени у обавези да врати тужиоцу са припадајућом каматом, како је то правилно оценио првостепени суд.

Због тога су неосновани наводи жалбе туженог да је нетачна констатација првостепеног суда да су у доказном поступку изведени сви предложени докази, те да извођење доказа вештачењем путем вештака економско-финансијске струке, а ради утврђивања и раздвајања застарелих потраживања на повремена давања, као што је то предложено у поднеску туженог од 11.08.2022.године није спроведено, те како исплате месечних износа пензије несумњиво представљају повремена давања која застаревају у року од 3 године од сваког појединог давања, првостепени суд је погрешно у погледу основа тужбе заузео став да се ради о исплати недугованог, односно стицању без основа, чиме је погрешно примењено материјално право.

Наиме, из стања у списима произлази да је првостепени суд извео доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке и на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврдио да је за период од 01.08.2008.године, па до 30.04.2010.године, туженом исплаћена пензија у већем износу од припадајућег и то за износ од 936.614,60 динара, а за период од 01.05.2010.године па до 31.05.2014.године 105.731,25 динара (погрешно означено 105.614,60 динара, а која омашка се у свако доба може исправити). Тужени је у поднеску од 11.08.2022.године, оспорио налаз и мишљење вештака и предложио да насловни суд наложи вештаку да допунским налазом отклони недостатке основног налаза и мишљења, тако што ће обрачунати и јасно раздвојити застарела потраживања у смислу одредбе члана 372 Закона о облигационим односима. Одредбом члана 210 ЗОО, предвиђено је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу и закону, стицалац је дужан да га врати, а уколико то није могуће да накнади вредност постигнутих користи.

Из садржине решења тужиоца од 20.03.2019.године, произлази да је туженом као кориснику права на старосну пензију исплаћен већи износ старосне пензије од припадајућег и то за период од 08.01.2008.године до 31.05.2014.године, у висини од 1.042.45,23 динара, с тим да је потраживање тужиоца за период од 08.01.2008.године, па закључно са априлом 2010.године у износу од 936.614,60 динара, застарело. Доношењем овог решења отпао је правни основ по коме је део имовине тужиоца прешао у имовину туженог, због чега је он дужан да тужиоцу врати износ од 105.614,60 динара који не представља застарело потраживање и то по правилима стицања без основа, из члана 200 ЗОО, а не по правилима за накнаду штете, како се то неосновано жалбом туженог наводи. У том контексту, првостепени суд је правилно приликом оцене истакнутог приговора застарелости потраживања оценио да се ради о потраживању које застарева у року од 10 година применом члана 371 став 1 ЗОО, с обзиром да се ради о неоснованом обогаћењу, а не накнади штете, правилно оценивши да потраживање тужиоца за период од 01.05.2010. године, па до 31.05.2014.године није застарело, због чега је предлог туженог да се изврши допунско вештачење био сувишан, како је то правилно закључио првостепени суд.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка из става четвртог изреке, због чега су неосновани наводи жалбе туженог да је одлука о парничним трошковима погрешна и непотпуна, с обзиром да првостепени суд није применио одговарајући став Адвокатске тарифе прописане за одређену вредност предмета спора, имајући у виду да је тужилац у тужби определио вредност предмета спора на износ од 1.042.345,85 динара, за коју вредност предмета спора постоји друга тарифа од тарифе коју је

применио првостепени суд. Наиме, по налажењу овог суда туженом као странки која је скривила вођење овог спора и која је делимично обавезана на плаћање главног дуга и камате нису ни следовали трошкови поступка, већ је она требала да буде странка која је дужна да накнади трошкове поступка, међутим, како је у овој парници жалбу изјавио само тужени, то на његову штету пресуда у том делу не може бити преиначена, али су неосновани жалбени наводи истог којим тражи трошкове у већем износу од досуђених.

Како се ни другим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, то је овај суд на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке

Ставом другим изреке, у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер је његова жалба оцењена као неоснована.

**Председник већа – судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић